

neringsdirektivet. Er det efter hr. Morten Messerschmidts opfattelse fuldstændig ligegyldigt?

Kl. 14:47

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:47

Morten Messerschmidt (DF):

Nej, det er klart, at dommene tager deres udgangspunkt i udstationeringsdirektivet, særlig det problem set med EU's øjne, at vi i Danmark har en aftalebaseret overenskomstmodel og ikke en lovgivningsbaseret minimumsløn. Det er der, problemerne opstår.

Man kan sagtens ændre udstationeringsdirektivet. Det ville sådan set være fint, hvis man f.eks. sidestillede overenskomstmæssigt aftalt løn med lønbaseret løn. Det ville bare ikke helt ændre det problem, som EF-Domstolens afgørelse rejser i anden omgang, nemlig det forhold, at man nu går ind og tolker proportionalitetsprincippet og de øvrige principper inden for indre marked ind i konfliktretten. Det er altså det forhold, at hvis konfliktretten direkte eller indirekte, potentielt eller aktuelt er en hindring for arbejdstagernes, varernes eller serviceydelsernes fri bevægelighed, så vil den alligevel stride imod traktaten fuldstændig uafhængigt af, hvad udstationeringsdirektivet siger. Det var derfor, jeg forsøgte at adressere særlig den sidste del, nemlig problemet vedrørende traktaterne og forståelsen af indre marked siden 1974.

Kl. 14:48

Første næstformand (Svend Auken):
Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

Kl. 14:48

Lone Dybkjær (RV):

Tak for den uddybning. Jeg er da glad for, at hr. Morten Messerschmidt lige nu i modsætning til tidligere, synes jeg, fra sin egen plads henede tillægger udstationeringsdirektivet betydning. Det betyder altså også, at man godt kan komme et skridt ad vejen ved at ændre udstationeringsdirektivet. Det må jeg forstå at hr. Morten Messerschmidts sådan set godt vil medgive. Der er jo også henvist til det i domskonklusionerne.

Så er det jo klart, at proportionalitetsprincippet altid vil være der, men der kan vi i virkeligheden måske godt tillade os at sige, at Lissabontraktaten i den sammenhæng ikke trækker i den forkerte retning, når det gælder om at beskytte arbejdstager. Nu kan hr. Morten Messerschmidt jo henvise til 25 forskellige paragraffer, men man kan vel godt sige, at ånden i Lissabontraktaten ikke er for mindre miljø eller for mindre arbejds-

tagerbeskyttelse og alt muligt andet – jævnfør også det franske nej til forfatningstraktaten og den diskussion, der efterfølgende har været om de her spørgsmål.

Kl. 14:49

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:49

Morten Messerschmidt (DF):

Ånd er jo godt, men ånd binder desværre ikke lige så meget som ord. Og det, der fremgår klart af charterets artikel 28, som altså med Lissabontraktaten bliver juridisk bindende, er, at nok kan man udøve sin konfliktret, men det skal ske i overensstemmelse med national ret og EU-retten. Det er det sidste, der er det afgørende, for det har jo altid skullet være i overensstemmelse med national ret. Det er der jo ikke noget nyt i. Det nye er, at det nu skal være i overensstemmelse med EU-retten, herunder altså den måde, som EF-Domstolen tolker indre markeds bestemmelser på. Og det er altså alt, hvad der direkte, indirekte, aktuelt og potentielt er en hindring for de fire bevægelsesfriheder, som er i strid med traktaten.

Jeg synes, det er en stor skam, at det nu bliver slået fuldstændig fast med Lissabontraktaten, at man skal foretage den vurdering, hver eneste gang der skal finde en konflikt sted på det danske arbejdsmarked eller på et arbejdsmarked i EU generelt.

Kl. 14:50

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste er fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 14:50

(Ordfører)

Anne Grete Holmsgaard (SF):

I SF betragter vi de tre domme, der er afsagt, Vikingdommen, Lavaldommen og Rüffertdommen, som særdeles alvorlige, og vi mener ikke, der er nogen tvivl om, at de sætter den danske model – eller det, man også kunne kalde den skandinaviske model – under pres. Det betragter vi som alvorligt, og vi mener derfor, det er vigtigt, at vi får en klar strategi for, hvordan vi skal modgå det her. Alle tre domme anerkender godt nok retten til kollektive kampskridt, men de laver nogle begrænsninger i den, og de begrænsninger – må man sige – havde vi ikke forudset. Generaladvokaternes udtalelser forud for dommene var anderledes end det, dommene rent faktisk er faldet ud som, og man må sige, at